

У номерах «Орбіта-логос» за 1 серпня, 8 серпня та 5 вересня поточного року видрукувано ряд матеріалів Івана Жироша — «Патент брали вночі. Як Зимовий!», «Три конверти для Остапа Бендера» та «За миршаве кафе дали на лапу \$ 5 тисяч. А скільки ж за «Патент?»». У кожному з них так чи інакше автор «обсмоктує», «пережує» прецедент, що мав місце на згаданому підприємстві: загальні збори акціонерів не тільки перевели «Патент» у нову форму власності, а й змінили на ньому директора. Саме останнє найбільше обурило п.Шестакова. Але втрата довіри колективу, а разом із ним начальницького крісла — перш за все, розплата за невміння або небажання працювати в ногу з часом, на льоту схоплювати й освоювати нове у нашому житті. Мусимо застерегти: така ж доля очікує усіх тих з корпусу «Червоних» директорів, котрі не докладатимуть належних зусиль, аби приватизувати підприємства найбільш вигідно і справедливо для колективу.

Регіональне відділення Фонду державного майна України по Закарпатській області — а саме на нього зараз вішає усіх собак шановний автор — вважає за необхідне констатувати, що всі три публікації «Орбіта-логос» грішать поверховістю, невідповідністю фактів дійсності, незнанням законодавства з питань приватизації, а головне — порушують Закон про засоби масової інформації (пресу) в Україні та Закон про інформацію, які зобов'язують журналіста звертатися до спеціалістів при перевірці одержаних інформаційних матеріалів та подавати для публікації об'єктивну і достовірну інформацію, а також утримуватись від публікації, інформації по справах, що розглядаються в суді.

Перше, що закидає п.Жирош регіональному відділенню ФДМУ по Закарпатській області — збори акціонерів, мовляв, проведено незаконно, раптово. Мусимо заперечити: як і належить, згідно з Законами України «Про приватизацію майна державних підприємств», та «Про господарські товариства», а також Порядком перетворення в процесі приватизації підприємств у відкриті акціонерні товариства, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України №686 від 07.12.1992р., збори проведено тільки після продажу більше 60% акцій ВАТ. Адміністрація підприємства в особі п.Шестакова, замість зобразитися у всьому самотужки, сама обрала фірму, що надає послуги по приватизації. Нею, як відомо, стало довірче товариство «Газда-інвест» на чолі з п.Ключевським. Сама провела по рішенню загальних зборів внесення значних змін в Статут ВАТ «Патент», який був затверджений 13.02.1995 р. і зареєстрований в Ужгородській міській управі 06.04.95 р. Нова ж редакція Статуту ВАТ «Патент» передбачає надання повноважень по обранню виконавчого органу товариства та укладанню контракту з керівником ВАТ Раді товариства. Рішенням загальних зборів акціонерів від 27.06.96 р. було затверджено нову редакцію Статуту ВАТ «Патент», яким до компетенції Ради товариства віднесені питання призначення та відкликання голови правління

ВАТ. Тому відпадає й наступне звинувачення автора: Рада, мовляв, немає права призначати нового керівника. Нічим не міг тут зарадити і профком, бо законодавство з питань приватизації не передбачає погодження з ним питань зміни форми власності і управління підприємством. До того ж, представник трудового колективу у Раді — п.Нестерова — сама проголосувала проти колишнього директора.

Ще один докір на адресу регіонального відділення ФДМУ по Закарпатській області — трудовий колектив позбавили пріоритетного права на придбання майна свого підприємства. Пільги, передбачені ст.25 Закону України

### На зворотній хвилі

## ЗАСТОРОГА «ЧЕРВОНИМ» ДИРЕКТОРАМ

«Про приватизацію майна державних підприємств» — першочергове придбання акцій за їх номінальною вартістю на суму і за рахунок виданого працівнику приватизаційного майнового сертифіката; першочергове придбання за рахунок власних коштів акцій за їх номінальною вартістю на половину суми виданого працівнику приватизаційного майнового сертифіката — колективом використані повністю. Вони були також відображені в плані приватизації підприємства, завізаному комісією по приватизації на чолі з п.Шестаковим та представником Державного комітету з питань науки і технологій п.Кіпень.

Слід віддати належне — автор «патентової епопеї» в «Орбіта-логос» прогресує — завдав собі праці у третій публікації вичити навіть Декрет Кабінету України від 15.12.92 р. №8-92 «Про управління майном, що є у загальнодержавній власності» процитувавши його в тій частині, яка нормує приватизацію державних підприємств. Не зауважив однак — як усі дилетанти, законодавство ж бо чи не щомісяця міняється, — що цей законодавчий акт з 1992 року перетерпів низку доповнень та змін. Крім того, колектив комбінату на загальних зборах прийняв рішення про проведення приватизації шляхом акціонування, а листом №541 від 22.07.94 р. п.Шестаков сам просив орган приватизації включити УВБК «Патент» в план приватизації на III квартал способом акціонування, хоча згідно з наказом Державного комітету України з питань науки і технологій №70 від 14.04.94 р. «Патент» був включений в план приватизації через корпоратизацію.

Всі перераховані вище нюанси і деякі інші, що і регіональне відділення має в своєму розпорядженні, гадаємо, врахує при винесенні рішення суд. Хотілося б зауважити тільки дещо стосовно останньої публікації, якою автор, мабуть, сподівається «привгвоздити» орган приватизації «к позорному столбу». На наш погляд, це не стаття, а химерне плетиво з чуток, вигадок, домислів та фантазій автора, у ній він остаточно переплутав божий дар з яєшнею. Історія про «приватизацію магазину-кафе «Кава, соки, тістечка» та юриста регіонального управління (виділення — В.Т.) Фонду держмайна І.Т.Паливоду, який отримав хабар тричі (виділення — В.Т.) у сумі п'ять тисяч доларів за сприяння у невивставленні на аукціоні згаданого об'єкта» якщо б і могла мати якесь відношення до органів приватизації, то виключно до Фонду комунального майна міста Ужгорода, який не входить в структуру регіонального відділення ФДМУ по Закарпатській області, а, отже, не має з останнім нічого спільного. Детально вона розглянута в публікації «Не хабарник, а шахрай», видрукуваній у номері 17-ому «Срібної землі-фест» за 15-21 серпня 1996 року.

І ще — стосовно американсько-угорсько-українського виробничо-торгового товариства з обмеженою відповідальністю (а не діяльністю, як пише автор) «Інтермікс» та його директора Дьордя Дубко. Товариство не володіє пакетом акцій, щоб переконатися в цьому достотно глянути в план їх розміщення, а п.Дубко не є членом Ради, а якщо й був на її засіданні, то в ролі вірогідного інвестора в майбутньому. Інвестиції же на законних умовах нашої промисловості боюватися не треба, бо без них вона навряд чи встане з колін.

Такі ось наші відповіді на підозри п.Жироша, що своєю настирливістю здолати вже хворобливими. І аби-донести їх до широкого загалу регіональне відділення Фонду держмайна України по Закарпатській області не потребує ніяких адвокатів в ролі газет чи запрошуваних журналістів. Двері відповідати відкриті для всіх, хто бажає отримати інформацію або консультацію.

Тож разом до співпраці?

**ВІРА ТУРЯНИЦЯ,**  
прес-секретар регіонального відділення Фонду державного майна України по Закарпатській області.

P.S. Редакція газети «Орбіта-логос» вибається перед регіональним відділенням Фонду державного майна по Закарпатській області за неточності та необґрунтовані звинувачення на адресу колективу фонду, що були допущені в публікації нашого кореспондента Івана Жироша. Разом з тим хотілось би, щоб ні редакція, ні її опоненти не вдавалися до образ. Ми також сподіваємося на співпрацю і взаєморозуміння. А ще — толерантність.

**Ілля ІЛЬНИЦЬКИЙ,**  
головний редактор.